

FAMILIA REGALĂ
A ROMÂNIEI

VĂ RECOMANDĂ

CĂRȚILE
COPILĂRIEI

Crimă și pedeapsă

REPOVESTIRE DE

ABRAHAM B. YEHOSHUA

SAVE
THE
STORY

CURTEA VECHЕ

Unu

Aceasta este o poveste dureroasă și tristă, dar cu un final plin de speranță. Este opera unui scriitor rus genial, Feodor Dostoievski, și istorisește o crimă îngrozitoare comisă de un tânăr talentat. La început, în loc să recunoască faptul că a ucis pe cineva, tânărul caută să își justifice fapta. Dar puțin câte puțin, cu mare durere, își dă seama ce lucru cumplit a săvârșit și, cu toate că nimeni nu are dovezi concrete împotriva lui, se predă poliției pentru a-și primi pedeapsa cuvenită.

Cu mai bine de o sută cincizeci de ani în urmă, trăia în orașul rus Sankt Petersburg un student frumos și inteligent pe nume Rodion Raskolnikov. Avea o minte sclipitoare, însă din păcate era nevoit să trăiască într-o sărăcie lucie. Locuia într-o cămăruță închiriată, strâmtă ca un coșciug, purta haine roase, peticite și numai din când în când

reușea, cu mare greutate, să strângă niște bani cu care să o ducă de azi pe mâine. Pentru că era orgolios din fire, sărăcia în care trăia îl întrista foarte tare. Și cu cât era mai deprimat, cu atât lucrurile îi mergeau mai prost. Nu se mai ducea la cursurile de la universitate, nu mai dădea meditații din care să se întrețină, nu se mai întâlnea cu prietenii lui și, pentru că de câteva luni nu mai plătise nici chiria, îi era frică până și să iasă din cămăruța lui întunecoasă, ca nu cumva să dea ochii cu proprietăreașă.

Mama sa locuia într-un oraș îndepărtat împreună cu frumoasa lui soră, Dunia. La rândul lor, cele două mai degrabă supraviețuiau decât trăiau, îndurând multe lipsuri din pricina sărăciei. Ca să se poată întreține, Dunia acceptase o slujbă de servitoare și bonă în casa unei distinse doamne. Din păcate, însă, îi fusese cu neputință să rămână acolo pentru o perioadă mai îndelungată, fiindcă soțul doamnei, un desfrânat pe nume Svidrigailov, o urmărea insistent pentru a o convinge să trădeze încrederea stăpânei casei și să devină amanta lui.

Ca să se întrețină și să-și mai potolească foamea, Raskolnikov ducea la

amanet puținele lucruri care îi mai rămăseseră din moștenirea lăsată de tatăl său: un ceas din aur, un medalion, un lanț din argint și alte asemenea mărunțișuri.

Le ducea acasă la o femeie în vârstă, o cămătăreasă zgârcită și răuvoitoare căreia săracii îi încredințau obiectele de valoare în schimbul câtorva ruble. După un anumit timp, dacă datornicii nu restituiau împrumutul, bătrâna vindea lucrurile și păstra pentru ea contravaloarea, fiind avară și perfidă.

În apartamentul acelei femei rele și urâte locuia și sora ei vitregă, Lisaveta, pe care bătrâna n-o iubea deloc, ba chiar o mai și bătea din când în când. Lisaveta era o fată un pic cam ciudată și cam prostuță. Spre deosebire de sora ei, era amabilă, motiv pentru care oamenii țineau la ea. Întrucât bătrâna era foarte zgârcită, dându-i cu mare greutate câțiva firfirici, Lisaveta mai câștiga un ban în plus peticind hainele vecinilor și ale cunoscuților. În afară de asta, toată lumea știa că bătrâna își făcuse deja testamentul prin care lăsa toate bunurile ei Bisericii, iar surorii sale mai mici – absolut nimic.

Raskolnikov, ca mulți alții, o ura și o disprețuia pe bătrână. O numea păduche care suge sângele, iar când se ducea în apartamentul ei, aflat la etajul patru al unei clădiri vechi, nu departe de locuința lui, era cuprins de gânduri sumbre și răuvoitoare. O considera pe bătrâna aceea perfidă și rea o exploatatoare care le făcea rău oamenilor, rugându-se în sinea lui să moară odată.

De fapt, gândul că bătrâna ar fi putut să moară îl preocupa foarte mult. Visa ca într-o zi cineva s-o omoare și să îi ia toți banii. Ba chiar că acel cineva ar fi putut să fie chiar el. Deși era un gând care îl îngrozea peste poate, devenea din ce în ce mai convins de faptul că avea tot dreptul să facă asta. Marile bogății ale bătrânei, de care nu s-ar fi bucurat nici măcar sora ei, ar fi fost mult mai de folos unui tânăr talentat și de perspectivă, cum era el, întrucât i-ar fi dat posibilitatea să-i sprijine și pe alții, mai ales pe mama și pe sora lui. Știa că acei bani l-ar fi ajutat să-și termine studiile și să facă lucruri bune pentru cei din jur. Prin urmare, în felul în care vedea el lucrurile, uciderea bătrânei ar fi fost o binecuvântare pentru mulți.

În timp ce toate aceste gânduri îi treceau prin minte, Raskolnikov primește o scrisoare prin care mama lui îl înștiințează că sora sa, Dunia, și-a părăsit

slujba pentru a scăpa de insistențele stăpânului casei și a hotărât să se căsătorească cu un bărbat șters și zgârcit, pe care nu-l iubește. Așadar, perspectiva vieții de familie nu avea nimic plăcut pentru Dunia, fiind, mai degrabă, nefericită. Raskolnikov își dă seama că iubita lui soră, Dunia, e pe punctul de a se căsători cu acel bărbat doar ca să îl ajute pe el să își termine studiile. Se hotărăște atunci să nu-i permită surorii lui să facă un asemenea sacrificiu, iar gândul uciderii bătrânei cămătărese pentru a-și salva familia și pe el însuși devine pe zi ce trece mai arzător.

Cu atât mai mult când Raskolnikov aude din întâmplare o conversație între doi tineri, într-un local, așezați la o masă în apropierea lui. Tinerii povestesc despre cât este de răuvoitoare și de lipsită de omenie bătrâna cămătăreasă, despre cum o chinuie pe sora ei Lisaveta și ce păcat că pe lume există o astfel de ființă.

Și iată că, ieșind din local, Raskolnikov dă nas în nas cu nimeni alta decât Lisaveta, care venise la întâlnirea cu un bărbat. Acesta o invită să treacă pe la el a doua zi, seara la

